

מ"ת 70282/10/18 - מדינת ישראל נגד מחמוד עבדאללה (עציר),

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 70282-10-18 מדינת ישראל נ' עבדאללה(עציר)
תיק חיצוני: 459540/2018

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המבקשת מדינת ישראל
ע"י תביעות מחוז ירושלים

נגד
המשיב מחמוד עבדאללה (עציר),
ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

החלטה

לפניי בקשה להכריע בשאלת טיבן של ראיות לכאורה בעניינו של המשיב, המואשם בעבירה של רכישה והחזקת נשק, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על-פי עובדות כתב האישום, מחמד אבו הייכל (להלן - **אבו הייכל**) הוא חייל המשרת כחייל בגדוד הובלה בצה"ל במרכז הארץ ומשמש נהג מאשית. בתאריך 15.10.2018 ביצע אבו הייכל עבודת הובלה ממרכז הארץ לבסיס צאלים שבדרום הארץ (להלן - **הבסיס**). בהיותו בבסיס, לאחר שסיים את ביצוע העבודה לשמה הגיע לבסיס, לקח אבו הייכל מהבסיס נשק צה"לי מסוג M4 שמספרו 404447 (להלן - **הנשק**) ללא היתר. בסמוך לשעה 18:30 העביר אבו הייכל את הנשק למחמד עדואן (להלן - **עדואן**), וביקש מעדואן למכור את הנשק. בהמשך למתואר יצר עדואן קשר עם המשיב, והציע לו לקנות את הנשק תמורת 60,000 ₪. המשיב סירב לשלם את מלוא הסכום והציע לקנות את הנשק תמורת סכום פחות. בהמשך לתיאום ביניהם, הגיע עדואן לביתו של המשיב בעין נקובא ומסר לו את הנשק. לאחר מכן שילם המשיב לעדואן סכום של 30,000 ₪ 3,500 דולר ו-200 אירו תמורת הנשק. בכך רכש המשיב נשק ללא רשות ע"פ דין.

הסניגור טוען כי קיים כרסום ראיתי בראיתו היורד לשורשן ומחליש אותן עד מאוד, והוא נובע בעיקרו מאי-מהימנותו של עדואן, שמסר גרסאות שונות וסותרות באשר לאירועים נשוא כתב האישום; מהיעדרן של ראיות פורנזיות; מהסברים שמסר המשיב ולא נסתרו לגבי נסיבות המקרה וממחדלי חקירה. המבקשת סבורה כי בתיק קיימות ראיות לכאורה למכביר.

דין והכרעה

לאחר עיון בכל חומרי החקירה ניתן לקבוע קיומן של ראיות לכאורה.

ראשית, החלק הראשון של כתב האישום באשר לגניבת הנשק ע"י אבו הייכל עולה מהודעותיו של זה שנמסרו במשטרה

הצבאית החוקרת.

שנית, אשר להודעות עדואן -

א. בהודעתו מיום 16.10.2018 הוא מוסר כי אבו הייכל מסר לו את הנשק (ש' 9) ולאחר מכן פגש במשיב ומכר לו את הנשק בסביבות השעה עשר בלילה (ש' 125), המשיב רצה לשלם 37,000 ₪ וזה מה ששילם בפועל (ש' 140), כשהוא מזהה את המשיב בתמונה שהוצגה לו (ש' 178).

ב. בהודעתו מיום 18.10.2018 שומר עדואן על זכות השתיקה וכך גם בהודעתו מיום 18.10.2018 תוך שמציין כי אמר את הדברים משום שפחד.

ג. בהודעתו מיום 21.10.2018 ציין עדואן כי מסר בהודעתו הראשונה דברים שקריים מכיוון שפחד מהשוטרים (ש' 13-15), אך בהמשך הוא אומר שמצטער על המעשים, הוא בוכה (ש' 33) ובהמשך מאשר את קולו בשיחות המוקלטות (ש' 56).

ד. בהודעתו מיום 23.10.2018 מאשר עדואן כי החוקר מחזיק בידיו את הטפון הנייד שלו (ש' 25), שותק כשמעמיתים אותו עם תמונת הנשק ששלח לו אבו הייכל (ש' 40) וטוען כי הכסף היה הכסף של אביו, עמו "רצה לעשות רושם" בלבד (ש' 87).

ה. בהודעתו מיום 24.10.2018 טוען עדואן שתיווך למעשה בעסקת הנשק בין אבו הייכל למשיב (ש' 4), מאשר כי המשיב צילם אותו מחזיק בנשק בביתו של המשיב אשר נמצא בבניה, ושאליו הלכו בעת פגישתם והעברת הנשק (ש' 8), מאשר שמסר למשיב את הנשק אך טוען כי המשיב לא שילם לו (ש' 35) וכי הכסף שייך לאביו (ש' 45).

ו. בתמלול החקירה מיום 25.10.2018, עדואן מפליל את המשיב בביצוע עסקת הנשק (עמודים 21 - 24).

הנה כי כן, ניתן לראות כי עדואן מוסר הודעות כאשר גרסתו משנתה, אם כי לא בלז הדברים, דהיינו - עצם המפגש עם המשיב והעברת הנשק אליו. הוא משנה את גרסתו בכל הנוגע לכספי העסקה והאם המשיב שילם לו אם לאו. אלא שאין מדובר בפרכות ברורות המעידות על כרסום ממשי בראיות, ובנסיבות אלה, אין מקום לפקפק במהימנות גרסתו הכוללת, בוודאי כאשר מצויים אנו בשלב של ראיות לכאורה. ר' בהקשר זה: בש"פ 4796/16 פלוני נ' מ"י (מיום 23.6.2016).

שלישית, מסקנה זו מתחזקת לנוכח הראיות החיצוניות להודעות עדואן והן:

- א. תמלול ההודעות הקוליות מהטלפון של עדואן - מזכרו של מחמוד ברכאת מיום 23.10.2018 וההתייחסות לכך שבשעה 17:22 עדואן מעביר את תמונת הנשק למשיב;
- ב. דו"ח פריקת הטלפון של עדואן מיום 23.10.2018, שבה מצולם המשיב עם הנשק;
- ג. דו"ח פעולה וחיפוש של יוסי שמואל מיום 16.10.2018 בביתו של עדואן שם נתפס הכסף המזומן במתאם גבוה לגרסתו של עדואן לגבי רכיבי המטבע השונים של הסכום המדובר;
- ד. תצלומי האבטחה המאששים את דבר הפגיעה ואיסופו של המשיב ע"י עדואן ברכב הקאיה.

רביעית, צודקת ב"כ המבקשת כאשר טענה כי הודעותיו של המשיב מתפתחות לאורך החקירה, בהתאם לחומרים המוטחים בו:

- א. בהודעה הראשונה מיום 17.10.2018 המשיב מאשר כי הטלפון המסתיים ב-1141 הוא שלו (ש' 39), הטלפון שלגביו קיים מחקר תקשורת המאשר את הקשר עם עדואן בזמנים הרלבנטיים. בחקירה זו המשיב טוען כי ידע כי מדובר בחקירה על הנשק בשל השמועות בכפר וכי אינו מעורב (ש' 122). הוא מכחיש כל קשר לנשק (ש' 152);
- ב. בהודעתו מיום 20.10.2018 הוא ממשיך להכחיש את הדברים וטוען כי עדואן מנסה להעליל עליו לשווא (ש' 102, 107). עם זאת הוא מאשר את זהותו של עדואן (ש' 98) ואת קולו של עדואן בשיחה מוקלטת המושמעת לו בין עדואן לאבו היכל, שמאשר גם היכרות עמו (ש' 116).
- ג. רק בהודעתו מיום 22.10.2018 מאשר המשיב את דבר הפגישה עם עדואן (ש' 84) אך מכחיש את טענת השווא המוטחת בו לגבי המצאות DNA שלו על גבי הנשק והכסף (ש' 148). באותו יום נגבתה עוד גרסה שבה שב והכחיש את המיוחס לו.
- ד. בהודעתו מיום 23.10.2018 טוען המשיב כי עדואן "הפיל אותו" כדי שלא יהיה לבד בתיק (ש' 14) וזאת משום שעדואן מקנא בו ורוצה את תפקידו בעבודה (ש' 23). בהמשך אומר כי עדואן "עשה שטויות" והוא (המשיב) ביחד אתו (ש' 99) וכי "על טעויות משלמים, טעות של רגע" (ש' 78). הוא מאשר את דבר הדיבורים על הנשק אך טוען כי לא הסכים לרכוש אותו (ש' 90).
- ה. בהודעתו מיום 24.10.2018 הוא שוב משנה גרסה ומספר כי עדואן הראה לו את הנשק ורצה עבורו ₪ 80,000 אך המשיב דחה אותו ואמר שאין לו כסף. המשיב טוען כי עדואן סיבך אותו משום שלא אמר לו שמדובר בנשק גנוב מחייל (ש' 70-87). הוא מודה כי החזיק בנשק (ש' 87) וצילם את עדואן (ש' 100) ואף היה עמו ועם הכסף ברכב (ש' 125).
- ו. בעימות בין השניים במהלך אותה הודעה, כל אחד מהנחקרים חזר על עמדתו והתפתח עימות בין השניים (ש' 158).

יוצא אפוא כי אם בתחילה הכחיש המשיב כל קשר לחשדות נגדו, הרי שבהמשך קשר את עצמו בצורה הדרגתית באופן שמסיר מעצמו את האחריות למעשה או להשלמתו. בסופו של דבר הוא טוען כי הגם שהיו דיבורים על נשק, והוא קיבל לידי את הנשק, והיה ברכב כשבו היה גם כסף, לא רכש את הנשק ולא שילם עבורו. על-סמך הודעותיו של עדואן והחיזוקים החיצוניים לה, אין מקום לקבל גרסה זו של המשיב, אף לא ברמה של ראיות לכאורה.

אשר לטענה בדבר מחדל חקירתי - אכן היה מקום לחקור את אביו של עדואן לעניין מקור הכסף, ואולם אין במחדל זה כדי לבסס כרסום בראיות לנוכח מארג הראיות הקיים.

בשל כל האמור, קובע קיומן של ראיות לכאורה מבלי שחל בהן כרסום.

ניתנה היום, ל' חשוון תשע"ט, 08 נובמבר 2018, במעמד
הנוכחים.